

MYŠLENÍ O LITERATUŘE

Literární kritika šedesátých let představovala bohatě strukturovanou část uměleckého a intelektuálního života této dekády. Postupně se prosadil široký a relativně pluralitní model socialistické kultury, v němž se alespoň zčásti otevíral prostor i pro názory, jež neodpovídaly představám prosazovaným ústředními stranickými orgány. Většina literární kritiky se hlásila ke kritickému pojetí marxismu, ovlivněnému ve značné míře filozofickým existencialismem, a inspiraci nacházela i v programových konceptech meziválečné avantgardy. Podstatným znakem tehdejšího myšlení o literatuře bylo sblížení kritiky se soudobým směřováním literární vědy, v níž se výrazně uplatnily zejména podněty literárněvědného strukturalismu. Myšlení o literatuře bylo zřetelně diferencované. Vedle hlavního proudu socialistické kritiky, který byl vnímán minimálně ve dvou variantách, nazývaných dogmatická a reformní, se ustavila i výrazně profilovaná skupina kolem časopisu Tvář, jež se stavěla k poválečnému literárnímu dění jednoznačně polemicky. V souvislosti se společenskou a politickou angažovaností spisovatelů se v druhé polovině šedesátých let soustředila část literární publicistiky k problémům obecně kulturní povahy. Literární bádání pak v této době otevřeně navázalo na strukturalistickou tradici, již rozvíjelo paralelně s tehdejšími sémiotickým a poststrukturalistickým výzkumem v západní Evropě.